

18. szám.
Május 5-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Repülő mondatok.

Tudományos értekezés
Kakas Mártontól.

Repülő mondatoknak nevezetnek az olyan nagy férfiak és kis férfiak, sőt néha aszszonyságok által közrebocsátott szavak, a melyek egyszer kimondatva, soha többet meg nem nyugosznak, hanem szájról szájra kelnek, ivadékról ivadékra adatnak, néha egész történetet képviselnek, a mit abból a néhány szóból minden ember megért.

Vannak századokat, vannak ezredek átélte „repülő szavak”: minden nemzet nyelvén, s aligha van journalista, kivált politikai vezércikk író, a ki Mezzofantival ne vetekednék annyiban, hogy a civilizált nyelvek valamennyiéből legalább egy-egy ilyen „repülő mondat” felhasználásába bele ne keveredett volna.

Például: a latinból. — Mikor két újságíró összevesz.

„Ne sutor ultra crepidam!” (Apelles.) — Jó volna most annyi drachma az európai hatalmasságok valamennyi hadikészületének fedezésére, a hányszor ezt azóta utána mondták.

„Veni, vidi, vici!” (Julius Caesar.) Képviselőválasztások szerencsés befejezése után.

„Et tu mi fili brute?” (Ugyanazon auctor.) Használtatik, mikor a tulajdon referense rántja le az embernek a drámáját.

„Fumus Troes!” (Virgilius.) Országgyűlések feloszlatása után.

„Magna petis Phaeton!” (Ovid.) Hirnöki replika élén, a miniszterialis rendszer ellen.

Azután a görögből, legalább ezt:

„Hevrika!” (Archimedes.) — A közjogi bonyaldalmakat megoldó brochureök mottójául.

„Gnoti seaüton!” (Socrates.) Ezt már csak az es-saie-írók koptatják.

Azután az angolbul legalább ennyit:

„Times is monney.” (John Bull.) Gazdasági értekezések alkalmával.

„To be, or not to be?” (Shakespeare.) Nagy politikai válságok idején segítségül jövő publicisták jel-szavául.

Meg egy kicsit az olaszbul:

„Lasciate ogni speranza!” (Dante.) Mikor alkotmányos vitába kezdenek a hazafiak olyanforma urakkal, mint Bismark.

Hát a spanyolbul ezt:

„Los mismos perros, con otros collares!” (Cervantes: „ugyanazok a kutyák, csak hogy más nyakörvvel.”) Hagyom találgatni, mily alkalommal használtatik.

A francziából legalább ennyit:

„L'è tat, c est moi.“ (XIV. Lajos.)
 „Trop tard!“ (Már késő! Ledru Rollin mondása 1848. Febr. 22-én a lemondani akaró francia királynéhoz, azóta is sokat emlegetett mondás.)

A lengyeltől is repked nálunk egy pár mondat: a „nyepozvolim“, a semmit sem akaró oppositio vétoja, és Kosciuskó szomorú mondása, a „Konyecz Porszki“, s a kik még a harmadikra is emlékeznek: „Estye Porszka nye zginyela!“

No meg aztán a muszkától ez a szép szó:
 „Molodci!“ (Szerzője Murawieff a varsói aszszonygyilkoltatás alkalmával.)

A német is számtalan repülő mondatot adott, mik közül ez idő szerint legforgandóbbak a „Blut und Eisen.“ (Bismark.) „Der Bien musz“ (ugyanaz a fábrika oroszul fordítva.) „Wir können warten.“ (Schmerling.) „Mehr Licht.“ (Göthe.) „Zahlen und 's Maul halten.“ (Báró Bach.)

A török is hagyott itt egyet, de már azt nem tudom törökül:

„Ha a hegy nem jön Mahomethhez, akkor Mahomet megy a hegyhez.“

Hanem hát a saját nyelvünk és közéletünk sem szegény a repülő mondatok dolgában, s azoknak történetéhez úgy hiszem, nem kell magyarázat.

Ha időszaki *sorta* szedjük őket, egész kis korrajz fog belőle előtűnni a figyelmes szemlélő emlékében.

„Ne bánts d a magyart!“ (A költő Zrínyi) 1660.
 „Hátra van még a fekete leves!“ (Kucsuk basa Tökélihez) 1672.

„Kend az Alvinczy?“ (Ismeretlen insurgents szerző) 1809.

„Magyarország nem volt, hanem lesz.“ (Széchenyi István) 1847.

„A ki minket követ, azt mi mennykövel!“ (Ismeretes szerző) 1848.

„Háromszor veri ezt kenden Ludas Matyi vissza!“ (Fazekas.)

„Fuss vagy fizess!“ (Szerzője nagyon sok, és időszaka huzamos.)

„Törököt fogtam, de nem ereszt!“ (Schwarzenberg) 1852.

„Eltart biz az, ha valami nagy szél nem fúj.“ (Legelőbb Deák Ferencztől hallottam) 1855.

„Csak te azért fújd!“ (Bolond Miska senior) 1858.

„Vége a mi turpisságunknak!“ (Debreczeni kofa) 1860.

„Vessünk fátyolt a multakra!“ (Országgyűlési napló) 1861 első 1/2 év.

„Ma nekem, holnap neked!“ (Exequált delinquens) 1861 második 1/2 év.

„Nesze semmi, fogd meg jól!“ (Nagy Pál az országgyűlésen) 1835.

„Három dolog szükséges a háborúhoz: pénz, pénz, meg pénz.“ (Montecuculi) 1866.

„Nem adnám száz forintért, hogy semmim sincs!“ (Piros Pista) 1866.

„Lássuk már a medvét!“ (Kecskeméti gányó) 1866.

„Azt végeztük, hogy majd máskor végzünk.“ (Anonymus notarius) 1866.

„Mind jól lesz az, csak egészségesek legyünk.“ (Pest megye hajdani alispánja) 1866.

„Vivát Soroksár!“ (Ismeretlen szerző.)

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámbhoz.

Tekintedezs barátom uram!

De bomolyon meg bicsi ujsagirol, nincs van neki igasaga, mikor azal beaccusolja magyar országgyűlist, hogy mirt nem *tesz* mar valamit?

Aszongya bicsi ujsagirol, volna csak egytűt bicsi Rajxrat, majd ha elkeritene terentisit Bismarknak, burkus mingyart visszavonulna magat hatarszirtul. Hat mig ha magyar országgyűlis megfenyegetne ütet, hova mene? talan kiszalana Europabul.

Hiszzen azt mink izs tudunk: az igaz; ha mink rakialtanank Bismarkra meg a talianra; a hogy mink tudjuk elkaromkonyi magunkat, mingyart elszalana elensig.

De hat minek elkergetnyi elensiget? Hogy a mi szeginy katonank anal meszebe szalagya utana, is soha utol ne irhese.

Au contraire.

Biztatnyi kel elensiget, hogy csak gyűjön: mikor aztan it van, akor kel megmutatnyi, hogy ki a leginy az also felső hazban?

Nem csak hogy kiveszünk pinzes tarczainkat is kidöntünk belüle, a mi bene van mind, hanem mig uj bankot izs anyit nyomatyuk lelkedisunkbe, hogy megveszünk rajta egisz Burkusorszagot mind.

Magam izs felkötök akor ősi kardomat, is — tartok egy szip oratiot.

Hja bizom, dat pyra, dat poma, qui non habet alia dona.

Öreg mar a leginy, aztan egyetlen egy ura vagyok a felesigemnek, meg aztan szemeim izs olyan roszak mar, hogy azt se tudok, melyik jo barátom, melyik elensigem? Majd én hat csak meszirul fogok biztatnyi többieket.

Azt hiszem, eben az egyben bicsi Rajxratnak csak az az előnye van pesti országgyűlis fölöt, hogy ök közeleb meszesigbul biztatnak vitezeket.

Alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Szívesen kezdene akárki is háborút, csak az a nóta ne volna ismeretes, hogy „megverek valakit, vagy engem valaki.”

— — (Ugyan magyarázza meg kend, hogyan fog menni az az egyszerre való lefegyverzés?) Hát én azt úgy képzelem, hogy innen átmegy a burkusokhoz egy komiszárius, s azoktól is átjön ide egy komiszárius; mindenik megvizitálja, hány ember van fegyverbe állítva, s mikor jól megszámlált embert, lovat, ágyút, akkor a kinél differentia találatik, az a többletet azonnal köteleztetik betenni a magazinba. Akkor azután ismét meghatároztatik, hogy a hátralevők közül hány tegye le még a puskát? és a kik végleg megmaradnak, hány mérföldnyire állapodjanak meg a határtól? S minthogy mind ennek egyszerre kell megtörténni, tehát azt fogják eslekedni, hogy mind a két hadsereg katonáin végig húznak egy távirda sodronyt, s mikor aztán a komiszáriusok azt telegrafozzák, hogy „bei fusz!” akkor egyszerre ereszti le mindenik a puskát, s mikor megint azt telegrafozzák, hogy „rexum, marsch!” akkor egyszerre egy pillanatban lép ki mindegyik a jobb lábával előre, s annyi ezer lépésnyire ávozik a határtól, a mennyire a másik.

— — A háborúi hírekre kiüött a börzei *panik*: a rémület csak úgy veri le az üzereket a lábaikról. (Íme tehát az első áldozatok, a kik az ütközetnek a *szelétől* is elesnek.)

— — Átkozott *doktor* ez a Bismark! Mikor látta, hogy Austriának mind a feje felé tódul a vér Csehországba, hirtelen forró lábvizet rendelt neki, Velenczében, hogy oda húzza el a nagy congestiót.

— — Gróf Lárish, a financzminister új hintómin-tát talált fel, melyet fullajtár nélkül, és rúd nélkül is lehet kormányozni. (No én majd csak akkor ülök rá, ha látom, hogy nem fordul fel.) Nem özszezavarandó ez a találmány azzal a most megindított új kincstári-jegykölcsönnel, de annyiban azzal is homogén, hogy ennek is „szerencsés utat” kell kívánnunk.

— — De már háború lesz! A míg csak azt láttam, hogy mundért, lovat szereznek be, azzal voltam, hogy hátha még is csak tréfálnak; de most már az *orvosokat* is felszólítják, hogy álljanak a hadseregbe; de már így aligha emberhalál nem lesz.

— — Valaki kiszámitotta, hogy a mióta a háborús hírek tartanak, az állampapírokon csak Austriában 280 milliót vesztek. (Furcsa világ az, a hol 280 milliót el lehet veszteni, a nélkül, hogy valaki ugyanazt megtalálná.)

— — Ez még is szörnyű divat! Már meg az aszszonyságok elkezdének frakkot viselni — kalap helyett a fejükön! (Örüljön kend, hogy nem eszma helyett viselik a lábukon.)

Komoly válasz tréfára.

Az „Üstökös” f. é. 16-ik számában S. M. uradalmi főtiszt ur, Fejér megyében körutazása alkalmával — Jancsi kocsisával megmagyaráztatta magának, — mi az a *respublica*? —

Mint érdekelt felek az alapi *respublikában* — nem türhethvén el, — hogy egy ügyetlen kocsis — a maga urát — igaztalan magyarázatával — tévutra vezesse, — kötelességünknek ismertük S. M. urat másként, — mint Jancsi kocsis — felvilágosítani.

Ugyanis mi, kik ezen *respublikában* lakunk, nagy részt benszülöttek vagyunk, még az ős apáink is itt születtek, — s ha szegényül is, de a magunk módja szerént — csak megélünk, — azok pedig, kik vidékről jöttek be — mint Bartal, Nagy Sándor s többen — nem csak hogy másutt is meg tudtak élni, — sőt itt meglehetősen nagy börtököket vásároltak is.

Következésképen — a Jancsi kocsis magyarázata után — S. M. uradalmi főtiszt ur, nem valami *solidus* élezet adott be a f. é. 16-ik számú Üstökösbe.

Legyen szíves tisztelt szerkesztő ur — S. M. uradalmi főtiszt ur felvilágosításául — ezen sorokat az Üstökösbe felvenni.

Tisztelettel s nagyra becsüléssel

az alapi *respublikából* többen.

Német Miska és Magyar Miska.

N. M. *Disznó* szerencséje van ennek a Bismarknak!

M. M. No no, csak *trichinok* ne legyenek aztán benne.

Isztrikucz és Nasszalmicseszkul.

I. Te! azt mondják a bécsi ujságírók, hogy ha most mink fenn volnánk Bécsben, mi tölünk majd megijedne Bismark.

N. Bizony mi tölünk meg is ijedhetne.

Távirati sürgöny.

Berlin. Bismark legujabb jegyzékében világosan megmagyaráztatik, hogy Austria a verekedni akaró fél, mert az ő katonái bort isznak, míg a orosz katonák csak sert kapnak.

Hát még ez is itt van?

Udvarló. Drága nagysám, szívemnek minden dobbanása öné.

Másik gavallér. Barátom! Ez a kis poronty itt azt állítja, hogy kegyed az édes papája.

Borkorcsolyák.

— Irigy szemmel nézte az inas, hogy mestere és ennek családja jó izüen költik az istenadta ebédet s boszankodott, hogy néki a javából még maradék sem jut. — Májszturam — szállal meg egyszer — egy nagy ujságot mondok. — No hát mit? A szomszéd disznója kilenczet malaczozott, — s csak nyolczat tud szoptatni. — Hát a kilenczedik mit csinál? — A bizon nézi, mint én, míg a többiek szopnak.

Még ama boldogabb időben 1854 egyik nyári napján, társaimmal vadászaton voltunk, hol bennünket egy jó érzelmű, becsületes vihar elkapott, haza felé menve, a falu végén látunk egy asszonyt búslakodva férjével beszélgetni, közelebb érve, kérdeztük aggodalmuk okát; erre a nő felelé:

„A vihar házikónkat tisztára elhordá.”

A férj pedig vigasztalólag mondá:

„Ne bánd anyjuk, — majd csak elleszünk valahogy, — legalább az executió nem akad a *numerusára*.”

Hát még ez is itt van?

A *manó* hozta most ezt az elhagyott gyermeket ide. Ne tessék hinni szép nagysád, én csak keresztapja voltam. Aztán az ilyesmi gavallérokon megesik.

Angol kutyákról foly egy társaságban a beszéd s komoly, műértő képpel hallgatja a kis fiú annak folyamát.

„Aztán papa — kérdé végre -- az angol kutyák angolul ugatnak?”

Borkereskedő megy a kenesei ember pinczéjébe, csapra ütik a legnagyobb hordót, s ime a csapon egy vízi bogár is kijön, az úgynevezett csibor.

„Nini, gazda uram, esibor van a borban, honnan jött ez ide?”

„Hát hiszen látja az ur, hogy borscsibor,” ott annak a fészke.”

A s-i ev. lyceumban van egy igazgató, a kinek az a sajátága, hogy mindig két, háromféle nyelven conversál.

Mikor a s-i iskola nyilvánossá lett, a tanuló ifjuságnak így adta tudtára:

„Rectoraliter publikáltatik, hogy az iskola öf-fentlich.”

Börzetudósítás Bécsből.

A kinek száz forintja van, vehet rajta két száz forintot. — A semmi sem egész semmi már, hanem csak fél semmi. — Az aranyak most ellenek, naponként 10—15 krajczárt.

Az Üstökös régiségi irattárából.

Egy senátori aspirans folyamodványa.

N. . . . n. B. B. v.-megyében. Krisztus urunk születése után 1863-ik évben az országos aszály idejében.

Méltóságos és kegyelmes helytartó, főispán és adminisztrátor, kir. biztos és mindenható úr, kegyelmetes pártfogó uram!

Mennél inkább ismerem gyengeségemet és érzem parányiságomat, annál jobban tudom felfogni ama szédítő magasságot, hová nagyságotat . . . a sors felemelte. Hála a febr. 26-ki patens nagy cometájának, e tekintetben nem is volt megyénkben senkinek oly bokros érdeme. Méltóságod a haza folytonos szolgálatában töltötte el dicső élte legszebb éveit. Még Bro Bachot is kitudta hűségével elégtíteni.

„Boldogabb időkben nem nehéz a hazát szolgálni! taps és éljen között könnyű declamálni,“ ánde most, amidőn szerencsétlen hazánk *tülkövelései lázas állapottában* és miként a nagy Excellenz korunk legnagyobb ministere Schmerling megmondta: „*holt közjoga elmerülttségében*“ nem méltányolja a legnagyobb önfeláldozást, — gyanúsítja a legbuzgóbb törekvést, egy-egy római gladiátor polgári jelleme kívántatik és pedig ünnepi köntösben arra, hogy akik magukat élve feláldozzák: közhivatalt vállalni magokat eltökélték. (Hírnök pagina 63. anno Dui 1862.)

Itt is nagyméltóságod az I-ső; mert miként sokan (legalább az alapos gyanunak helye van) tán szükségből, érdekből az önfenntartás kérlelhetlen ösztönéből és a kétségbe esett család eltarthatása miatt vállalkoztak? Mgod, ki földi javakkal bőven el van látva, tisztán meggyőződésből I-ső sikra szállott.

De nem szándékom mdat a dicsőültek pantheonába élve bele vinni; annál inkább, mert a milyen változó időt élünk, megtörténhetik még az is, hogy a mostani politika planetája megfordulva — a multak rajongója, magas érdemei oltárát fertőzött kezekkel illethetné. Legyen méltóságod hosszú életű és legyen igazságos a történelem.

Ezeket előre bocsájtvá már csak azért is, mert azt megérdemli; miután tudtomra adott barátom Themistocles Quedzsula, hogy N . . . városában ki van adva parancs senatori concursusra; van szerencsém qualification tabel-

láját és tüneményeit bemutatni a következő dexteritásokban.

1-ör. Termetem : óriási; hajam : veres (flavus); orrom : rendes; megvagyok teremtve 12 provisoriumra.

2-or. Vallásom : közönséges; de ha mgd parancsolja, szívesen megváltoztatom.

3-or. Nationalém : kosmopolita; naturalizált magyar; de lehetek a körülmények szerint, secundum loca et tempora, német, szerb, román, szlovák és szász; megvannak tulajdonságaim.

4-er. Tudományom : voltam 48 előtt Stájerban sleifer; 48-ban herzog Vindisgrácznál : ordonancz; 49-ben gendarm; 50-ben colporteur, azóta disponibilis.

5-ör. Politikai tudományom : nincsen; Stájerban nem tanítják.

6-or. Politikai hitvallásom : nincsen; de nem is lesz; tartok a többséggel, főkép ha a hatalom is ott van; minden körülmények közt pedig : a hatalommal.

7-er. Jogot : nem ismerek; nem tudok, nem tanultam; egyéb, hogy anyai nagy apám volt Jenában a jogi facultas pedellusa.

Miután a löbliches Stadesmane által azon kellek volnának mint nicht absolut nothvendigek kipublicizozva, ajánlom magamat Mdnak magas kegyeibe annál inkább, minthogy in jeder hinsicht absolute nothwendigekkel különösen rendelkezem;

mert tudok : Steuert vetni; liquidálni; exequálni; rabot fogni; reclamálni; lázadókat exportálni; házat, telket körül állni; inspiciálni; magyar dohányt megtalálni; occapálni; magyar embert beretválni; Stempelt, accist corrigálni; befundolni; extrahálni; magas kormányt imitálni; licitálni; zendülőket expiscálni; szándokokat auscultálni; terveiket praenotalni; s mindezeket a Landes Commissärnek referálni és még sokat adnectálni.

Bizva mgod véghetetlen kegyelmében, maradok excellentiádnak

legalázatosabb híve
Leó Vrcsek m. pr.
 aspirans.

Elegy-Belegy.

Keszthely hajdanában nemesi compossessoralis hely volt. Gróf Festetich György a Georgicon alapítója fizette ki lassanként a nemes atyafiakat, hogy zavartalan gazdaságot állíthasson magának. Valamenyivel könnyen boldogult, hanem az utolsó, valami Danka nevű, sehogy sem akart hét szilvafás birtokától megválni, — s e miatt nem egy kellemetlen órát csinált a terveiben állhatatos grófnak.

„No — Danka uram — szól egy találkozás alkalmával a gróf — hát csak nem adja el igenis a birtokát most sem?”

„De biz eladnám — szól jó kedvében Danka, — ha volna, a ki megfizetné az árát.”

„Mi az ára, igenis Danka uram?”

„Százezer kurta forint nagyságos uram.”

„Specifikálja, igenis, megfizetem domine kész pénzzel, igenis” szól a haragba jött gróf.

Nagy dolgot adott ezzel Dankának. Hozzá is látott ez a specifikáláshoz, de bár minden talpalatnyi földjét százakra meg ezerekre tette, a százezer kurta forint csak nem került ki. Végre kilenczvezereze kisütötte az összeget s ment a levéllel a grófhöz.

„Itt van nagyságos uram, már tíz ezernek nem tudtam helyet adni, azt csak ráadásképen fizesse ki.”

Nagyot nézett a gróf s ráförmedt az atyáira:

„No, domine Danka, dombon fekszik a háza, írja a levélbe: amoenitas loci — tízezer forint, legalább ha valaki igenis, megnézi a kontraktust, igenis, ne mondja azt, hogy én is olyan bolond ember voltam igenis, mint kigyelmed, igenis.”

S ezzel kifizette az egész összeget.

1861-ben, mikor a megyegyűlésen azon vitatkoztak: mennyi pandurt szereljenek föl, az öreg S. ezt az indítványt tette:

„Szerény véleményem odairányul, állítsunk föl ezer pandurt, s hasonló intézkedésre szólítsuk föl mind az 51 vármegyét.”

„Miért annyit?” kérdék.

„Mert kevesebbel meg nem tudjuk védelmezni a megyét, hogy a Bach-huszárok vissza ne jöjjenek.”

A jó Döbrönteinek testvére ma is él Veszprémben, s arról nevezetes, hogy a vörös hagymát ki nem állhatja.

Ki néz egyszer a piacra, s meglát egy nagy, valamilvel töltött gyékényes kocsi, s mellette egy embert.

„Mit árul kend atyafi?” kérdi.

„Vörös hagymát uram.”

„Rosz jószág az. Hol lakik kend?”

„Keserű-ben uram.”

„Pogány falu az, hogy hívják kendet?”

„Méreg János, uram.”

Az öreg soha se felejtí ezt a párbeszédet argumentumul felhozni a vörös hagyma ellen.

Az s . . i lyceum-igazgatónak van hét gyermeke, a legnagyobb tud csak magyarul, a többi tótul, németül. Kérdék tőle: miért neveli így gyermekeit, s így felelt:

„Gyermekeim először tótul, azután németül tanítom beszélni, magyarul úgy is megtanulnak, de ha először magyarul tanítanám, úgy tótul soha se, németül pedig nehezen tanulnának meg.”

Nyelvtörténeti szempontból megjegyzendő, hogy a Gletscher-t fordította magyarul *csuszá*-nak.

Madarász Lajos jókói — somogy megyei — közbirtokosnak volt a lakásától harmadik faluban egy rosz szöleje, s hogy forradalom után adót ne keljen érte fizetni: isten nevében elhagyta.

1861-ben az adóexecutiók alkalmával neki is adtak egy csomó katonát nyaralás végett, tartotta is őket egy darabig, hanem azután adóját kifizetve követelte, hogy menjenek el tőle.

De azok nem mentek el. Hiába lótt-futott kapitányhoz, őrnagyhoz stb. a katonák csak nála maradtak.

Végre bemegy az adóhivatalhoz s kérdi, mi oka ennek?

Itt adták tudtára, hogy 12 év előtt isten nevében elhagyott szöleje után fizetetlen még az összes hátralék.

Így történt aztán, hogy saját, rég elhagyott szölejét drága pénzen kellett újra megvennie.

Egy fölvidéki ember azt a megjegyzést tette, miszerént csudálatos, hogy Magyarországbán nincsenek szabad köművesek, holott már itt is iparszabadság divatozik. — „Az igaz, mond neki barátja, nem igen van, de mégis csak akad itt-ott.” — Ugyan mondj csak egyet. „Hát az *Idők Tanuja!* Nem vetted-e észre, hogy a rendes jegyzőkönyvet visz a szabad köművesek működéséről, el nem mulasztván olvasói lelki épülésére minden nevezetesebb jelenséget köztudomásra juttatni. Így remélhető, hogy idővel nálunk is csak teremnek, ha nem is valami *nagy mesterek*, legalább olyan *buzgó kis legények*, mint az *Idők Tanuja*.” — „Biz igaz az, felel erre a kérdező, most emlékszem már, hogy Renán könyvének is ő szerzett legtöbb olvasót hazánkban, pedig Renán is szabad köműves — még pedig pallér.”

1849-ben, mikor a kultuszminister általános imádkozást rendelt az országban: elmegy az öreg Bárdossy, a most meghalt fehérvári püspök sógora, ehhez s azt mondja neki:

„Sógor ur! adta lelke, imádságra került a sor, most már látom, elveszünk.”

Czeglédén Liliomfit adták. Midőn e szavakat kiáltá a lelkesült színész: „Ha felzavartad az alvó orosz lányt, adj ennem,” — abban a percben öt perc repült a színpadra.

Studium fók.

János bátyánk arca bizonyos parlamenti viták különböző fázisai alatt.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:
Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Foldk.